

TRAJA STARÍ MLÁDENCI

Zabudnuté spomienky

H. J. Bornemisza

Prológ

„Mal by som ťa zabiť,“ pretlačil Noe pomedzi pevne zaťaté zuby a chytil zbraň, čo mu visela v puzdre na boku. Nenávisť k mužovi pred ním v ňom zvädzala súboj so zlosťou na seba samého. *Hlupák, bol som taký hlupák!*

„Možno ani nebudeš musieť. Ak nezačneme spolupracovať, je pravdepodobné, že tu zdochneme obaja.“

Drevené steny okolo nich boli spráchnivené a Noe pochyboval, že im poskytnú dostatočnú ochranu. Ani jedno z okien na chatrči nemalo okenice, čo znamenalo, že boli až žalostne nechránené. Noema utešovala aspoň skutočnosť, že boli malé.

„A to ti mám veriť? Po tom všetkom? Si vrah, klamár, si...“ vymenúval. Cez špinavú sklenenú tabuľu by nebolo poriadne vidieť ani cez deň a už vôbec nie v čase, keď na krajinu dopadli tma a dážď. Napriek tomu pozrel von a pokúsil sa niečo zahliadnuť.

„Som Vkladač, Noe. A ak by sme boli celkom presní, zabili sa sami. Pokojne som ich mohol donútiť, aby si vystrelili mozog z hlavy. Alebo sa obesili, skočili pod vlak, podrezali si žily. A nikto by neprišiel na to, že vôbec existujem. Ani ty nie. A vieš, prečo som to neurobil?“ spýtal sa ho a kľučku dverí medzitým zaprel jedinou stoličkou, ktorá bola v miestnosti.

„Pretože si šialenec?“

„Pretože si to všetci zaslúžili. Ich utrpenie bolo len smietkou oproti tomu, koľko ho sami spôsobili.“

Tichú roztržku medzi nimi náhle prerušil nový zvuk. Vrčanie sa k nim nieslo ako ozvena. Doliehalo zo všetkých strán a nebolo možné určiť, odkiaľ skutočne prichádzalo.

„Prečo ich nezastavíš? Môžeš ich presvedčiť, aby na nás nezaútočili,“ navrhol Noe a netušil, či má pravdu, alebo sa mýli.

„Nie som kúzelník, Durgen. Vkladať myšlienky do mysli zvierat je niečo iné, než vkladať ich ľuďom. Myslia inak, cítia inak. Akoby uvažovali inou rečou a pokiaľ ju neovládaš, zväčša to skončí neúspechom. Mohlo by sa mi podariť ovplyvniť psa a obaja vieme, že tie beštie majú od psa poriadne ďaleko.“

„Ako dlho ma už ovplyvňuješ?“ spýtal sa Noe a neustále si prezeral Brochanovu tvár. Známu, a predsa cudziu.

„Začal som, ešte než sme sa prvýkrát oficiálne stretli. Musel som byť opatrný.“ Po týchto slovách sa Brochan postavil k druhému oknu a rovnako ako Noe, aj on sa snažil zahliadnuť vonku nejaký pohyb.

„To preto som ti nikdy nečítal myšlienky,“ uvedomil si Noe. „Nikdy mi to ani len nenapadlo. Môj otec, Elena, všetko to dáva zmysel,“ zhodnotil a v duchu si opäť nadával.

„Som rád, že si to pochopil. Ale v tomto rozhovore budeme pokračovať neskôr. Teraz sa sústreď, inak skončíme ako Johan z Oddielu deväť.“

Noe si spomenul na dve zohyzené končatiny. To bolo všetko, čo sa po tom mladíkovi našlo.

„Koľko máš nábojov?“ spýtal sa Brochana pri pohľade na revolver, ktorý držal v ruke.

„Dvadsať. Ty?“

„Štrnásť a nôž,“ stihol Noe odpovedať, skôr než sa v blízkosti chatrče ozval dupot a vzápätí sa stena zachvela pod nárazom jednej z beští.

1. kapitola

Takmer si ju nepamätám. Občas, keď sa ráno prebúdzam, si predstavujem jej tmavé kadere a smutný úsmev. Je to moja jediná spomienka na mamu. Ktovie, či je ten obraz vôbec pravý, alebo som si ho vymyslel. Možno raz, keď vyrastiem, získam nejaký jej obrázok. Možno ju niekto namaloval. Určite áno. Aspoň v to dúfam.

Úryvok z denníka Colberta Angusa Lamberta

Ilar sedel vo svojej domácej pracovni a pozeral na chrbát odchádzajúcej mladej ženy. Bola už dvanásť, ktorá sa uchádzala o pozíciu opatrovateľky. Aj túto odmietol. Na svoj vek bola drzá a Ilar mal pocit, že má o sebe príliš vysokú mienku. Na každej uchádzačke mu niečo prekážalo. Jedna bola urečnená, zatiaľ čo druhá mlkva. Jedna nemala zdvorilé vystupovanie, ďalšia sa správala, akoby bola šľachtičná. Niektorej chýbalo vzdelanie, inej skúsenosti, jednoducho vždy sa našlo niečo, s čím nebol spokojný. Ani jednej z nich by nezveril psa, nieto ešte svojho syna.

„To bola na dnes posledná, Roger?“ spýtal sa svojho domáceho a komorníka v jednej osobe. Ten okamžite vošiel dnu a úslužne mu odpovedal.

„Áno aj nie, pane. Pred chvíľou prišla ešte jedna, ktorá nebola na zozname.“

„Tak ju pošlite preč,“ prikázal Ilar, no Roger zostal na mieste, čo nemal vo zvyku. Bol to chlap vo veku jeho otca, s nič nehovoriacim výrazom a vždy so stručnými odpoveďami.

„To by nebolo múdre, pane,“ vyslovil pomaly, takmer opatrne. A dobre urobil. Ilar si rady od služobníctva nežiadal ani o ne nestál. Skôr než by to stihol Rogerovi pripomenúť, do jeho pracovne vošla žena drobnej postavy, za ktorou viali vlny ryšavých, čiastočne prešedivených vlasov.

„Môžete ísť, Roger,“ povedala, akoby jej Ilarova domácnosť patrila. Roger naňho zmätene pozrel a Ilar naznačil hlavou, aby odišiel. Tejto žene bolo jednoduchšie neodporovať. Najmä ak nechcel, aby sa zdržala ďalšie tri hodiny.

„Matka, čomu vďačím za tvoju návštevu?“

„Môjmu vnukovi, tvojej bezohľadnosti a mojej tvrdohlavosti,“ odvetila a okamžite sa posadila. „Dva týždne, Ilar. Čakala som dva týždne, hoci sa mi tvoj otec celý čas posmieval. A ja nemám rada, keď sa mi ten muž posmieva.“

Ilar mlčal. Ich matka obľubovala siahodlhé prejavy, ktorými sa ich snažila viesť smerom, aký sa jej zdal najlepší. Keď bol mladý, skutočne ju počúval a hádal sa s ňou. Keď

dospel a zmúdreľ, mlčky jej pritakával a takmer vôbec nevnímal, čo hovorí. Videl, ako otvára ústa, červenie v tvári a zaznamenal jej rozhorčenú gestikuláciu. Bol rád, že túto vlastnosť nezdedil ani on, ani jeden z jeho súrodencov.

„Myslela som si, že je to samozrejmosť. Som predsa jeho stará mama. Kto iný by ho mal opatrovať, ak nie ja? Obral si ma o rok z jeho života a ten mi už nikto nevráti. Rok, ktorý ho mala ona len pre seba.“

„Ona“ je zrejme Linda, pochopil Ilar a znovu ju prestal počúvať. Už bolo zrejmé, čo chcela. V myšlienkach zabľúdil k povinnostiam, ktoré mal pred sebou.

Zajtra to bude náročný večer. Dve zákazky naraz. Musím si to rozumne rozvrhnúť a väčšiu časť nechať na Derwu.

Barónka Letycia Kramer ho ako vždy pozvala na ďalší zo svojich početných večierkov, aby sa postaral o správnu náladu. Medzi pozvanými hosťami sa však zhodou okolností ocitol aj Norman Lerman. Bola to šťastná náhoda a Ilarovi hrala do kariet. Večierky predstavovali ideálne miesto, kde si mohol naštudovať emócie ľudí, ktorých mal neskôr ovplyvniť.

„Odteraz sa o Trávise budem starať ja. Prídem každé ráno a odídem večer. A neskúšaj nič namietat', Ilarion Durgen, lebo sa sem rovno presťahujem. Zoberiem so sebou tvojho otca a budeš nás mať na krku až do konca života.“

Tá veta ho rozhodne vytrhla zo zamyslenia. Nadýchol sa a konečne sa chystal prevziať slovo, no nedostal príležitosť.

„Bolelo to, synak. Naozaj bolelo, že si sa ma ani nespýtal. Ale potom som si uvedomila, že tvoj otec mal pravdu.“

„V čom mal pravdu?“ spýtal sa Ilar celkom zbytočne, pretože aj keby tak neurobil, určite by mu to objasnila.

„Mal pravdu, keď mi povedal – spomeň si na jednu vec, jedinú, o ktorú nás kedy Ilar požiadal –, a ja som sa snažila, ale na žiadnu som neprišla. A to bolelo ešte viac.“

„Dali ste mi všetko, čo som potreboval. Nemal som dôvod žiadať niečo navyše.“

„Aj ja niečo potrebujem, Ilar. Potrebujem, aby si mi zveril svojho syna. Vychovala som vás troch a až na malé nedostatky z vás vyrástli výborní muži. A ja som na vás hrdá. Na všetkých troch. Rovnako dobre a s rovnakou láskou sa budem starať aj o svojho vnuka.“

„A čo tvoja práca? Stále pracuješ pre Kanceláriu Rozpoznávačov.“

„Som stará, môžem ísť na zaslúžený odpočinok. Urobila som už dosť. Teraz chcem tráviť všetok svoj čas s rodinou. Keď tvoj otec opustil Komisariát, aj tak som to chcela urobiť čo najskôr.“

„Dobre,“ odpovedal, a tým ju očividne zaskočil. Čakala námietky, ale Ilar nemal na výhrady ani čas, ani náladu. Navyše to bolo vcelku dobré riešenie. Aspoň dovtedy, kým pre Trávise nenájde vhodnú opatrovatel'ku.

„Výborne,“ usmiala sa po chvíli a okolo očí sa jej nakopili vlnky vrások. „Ach, výborne,“ vyskočila z kresla, prešla okolo stola a pobožkala ho na čelo, akoby mal dva roky a nie tridsaťdva.

„Pripomeň Noemovi, že ho čakám zajtra na večeru. A nech sa neomešká, máme host'a.“

Ilar netušil, kto konkrétne je tým host'om, ale bol si istý, že ide o ženu. Buď vdovu, alebo starú pannu s pomerne solídny zázemím a slušnou povest'ou.

„Ty si s tým stále neprestala?“

„Mám troch dospelých synov, o ktorých už aj v novinách píšu ako o troch starých mládencoch. Neprestanem, kým vás neuvidím šťastne ženatých. Všetkých troch. Aj teba, Ilar.“

Stihol otvoriť ústa, no už nestihol nič povedať.

„Ja viem, Ilar,“ pokračovala matka už mäkším hlasom. „Viem, že si to dievča miloval. Ale to neznamená, že sa raz nemôžeš zamilovať znovu. Určite ti nájdem nejakú dobrú manželku. Len to nechaj na mňa.“

„Nestojím o žiadnu ženu,“ povedal prísnejším a chladnejším tónom, než zamýšľal, no jeho matku to nevyviedlo z miery. Ako jediná z rodiny sa nezľakla žiadnej z jeho reakcií. Dokonca aj otec občas spozornel, ona však nikdy.

„Viem, že potrebuješ čas. A rešpektujem to. Preto som začala s Noemom. S Hugom to zrejme bude ťažšie,“ zamyslela sa a na perách sa jej objavil smutný úsmev. Ako vždy, keď hovorila o Hugovi.

„S ním si už zrejme nebudeš musieť robiť starosti, mama.“

Po tých slovách sa smutný úsmev stratil a v očiach sa jej objavila iskra nádeje. Ilar vedel, že by mal mlčať, ale rozhodol sa, že múdrejšie bude urobiť presný opak. Po prvé, Hugo mu nikdy nepovedal, že je to tajomstvo. A po druhé, ak sa do toho zamieša matka, možno sa veci pohnú vpred rýchlejšie. A Ilar naozaj chcel, aby sa pohli, nielen kvôli mladšiemu bratovi.

„Hugo si už manželku našiel. Akurát ona o tom ešte nevie. A zatiaľ sa k nemu až tak nemá, ale to chce zrejme len čas, aby sa mohli lepšie spoznať.“

„Kto to je?“ spýtala sa matka a vyzerala ako dieťa s nerozbaleným darčekom v rukách.

„Volá so Sofia. Je to naša sekretárka.“ *Dočasne.*

„Možno by som ju mohla tiež pozvať na zajtrajšiu večeru. Je to síce na poslednú chvíľu...“

Ilar sa pri predstave spomínanej večere bratom v duchu škodoradostne smial, navonok však zachovával vážnu tvár a starostlivý výraz.

„To je výborný nápad, mami,“ pritakal a takmer neovládol kútiky úst. Ale len takmer.

„A čo ty? Pridáš sa k nám?“

„Nanešťastie už mám pracovné plány, ktoré nemôžem zrušiť.“

„Priveľa pracuješ, Ilarion. Ale som ti vďačná, že si sa rozhodol spojiť sily s bratmi. Tak rada vás vidím všetkých troch spolu!“

„Aj ja som rád. Bolo to dobré rozhodnutie.“ *Na počudovanie.*

Kancelária fungovala lepšie, než očakával. Ilar jej dodával punc vyberanosti, Noe kvalitu odbornosti a Hugo určitý nádych tajomna a strachu. Možno chvíľu trvalo, kým našli spôsob, ako spolupracovať, ale stalo sa to omnoho rýchlejšie, než Ilar predpokladal. Noe prestal Huga neustále poučovať – alebo to aspoň zmiernil. Hugo prijal od Ilara poriadny byt a dokonca obmedzil hazard. O pití sa to síce povedať nedalo, ale človek nemôže čakať zázraky.

„Už ťa nebudem rušiť. Musím sa poponáhľať, aby som všetko stihla,“ vyhlásila matka s nadšením a Ilar v tom momente zazvonil na Rogera. „To nebude nutné, odprevadím sa aj sama. Ale mohol by si Hugovi a tej Sofii odovzdať moje pozvanie?“

„Bude mi potešením. Aj tak som sa chystal do kancelárie.“

Matka sa len usmiala a skôr než sa Roger objavil, odišla z pracovne.

„Áno, pane,“ ozvalo sa onedlho od dverí.

„Dajte mi pripraviť koč, pôjdem do práce.“

„Isteže, pane.“

„A Roger,“ zastavil ho, skôr než komorník odišiel, „tie šaty ste odoslali?“

„Isteže, pane. Slečne Derwe Sligtonovej,“ odpovedal mu a vytratil sa.

„Výborne.“ Ilar sa uškrnul a prešiel k oknu.

Na zem padalo niečo medzi dažďom a snehom a v diaľke na severe sa na Norgol valili husté mračná. Ilar miloval zimu a nepáčilo sa mu, že sa blížil jej koniec. Mal rád všadeprítomný chlad a ešte radšej skutočnosť, že väčšina ľudí zaliezla dnu a na uliciach bol väčší pokoj. Už menej mu vyhovovalo, že smotánka organizovala stále viac večierkov, aby zahнала nudu. A on sa mnohých z nich musel zúčastniť.

„Práca, práca, práca,“ prehovoril sám pre seba.

Potešenie mu spôsobovala len predstava Derwy, keď otvorí tú škatuľu. Dozaista naňho bude nadávať celý večer. Ale človek si musel dopriať aspoň trochu radosti a Derwa Sligtonová bola v poslednej dobe jediným zdrojom tej jeho.

**

Keď Ilar prišiel do kancelárie, Sofia takmer vyskočila zo stoličky a žiarivo sa naňho usmiala. Išlo mu to na nervy. Ako Hugova žena by mu neprekážala, no za sekretárku by si ju nikdy nevybral. Bol však ochotný strpieť ju na čas nevyhnutný pre uskutočnenie Hugových plánov. Ilar bol rozhodnutý urobiť čokoľvek, aby si ju Hugo získal čo najskôr. Nielen preto, aby bol jeho brat šťastný, ale aj pre potešenie z toho, že jej bude môcť konečne dať výpoveď.

„Dobré ráno,“ pozdravil ju a podal jej svoj kabát.

„Dobré ráno, pán Ilar. Dáte si kávu?“

Už len pri predstave tej žbrndy, ktorú Sofia pripravovala, ho striaslo odporom.

„Nie, ďakujem.“ Urýchlene sa vybral do ich pracovne a pritom za sebou nezabudol zatvoriť dvere.

Noe sa opieral o svoj stôl pri okne a striedavo pozeral na tabuľu pred sebou a na mapu mesta, ktorá visela na stene vedľa nej.

Keď našli telo Nicholasa Aermana v jeho rodinnom sídle, a navyše došlo k únosu Luisa G. Aermana, strávili všetci traja na Komisariáte viac než dvadsaťštyri hodín. Hneď ako ich predvolali, Ilar navrhol, aby so sebou zobrali Brániča. Mali na to nárok a Komisariát by sa nedozvedel nič, čo by nechceli. Noe namietal. Vraj by nebolo múdre spraviť si hneď z Komisariátu svojho nepriateľa. *Nie je podstatné, kto z nás Aermana nájde, hlavne že ho nájde*, spomenul si na Noemove slová. Ilar s nimi nesúhlasil, ale podvolil sa.

Prípado prevzal Noemov bývalý kolega Fred. Samozrejme, dohľad nad ním údajne vykonával Hlavný komisár, ale žiadneho z ich výsluchov sa nikdy nezúčastnil. Na počudovanie sa ich však zúčastnil riaditeľ Komisariátu a Ilar rýchlo pochopil, prečo ho Noe označoval za hlupáka a kreténa. Rovnako jasné bolo, že riaditeľ nechcel, aby sa o tom, čo vedia, dozvedelo primného osôb.

Všetci traja sa dobrovoľne podrobili vplyvu Čítača aj Vyvolávača, hoci Hugom sa zaoberali až podozrivo krátko. Celkovo podľa riaditeľa Komisariátu neexistoval dôkaz, že Colbert Angus Lambert a Brochan sú tá istá osoba. Tiež zhodnotil, že nie je isté, či Colbert Angus Lambert bol skutočne nemanželský syn Luisa G. Aermana. Výpoveď jednej starej ženy, po ktorej sa zľahla zem, nebolo možné považovať za hodnovernú, keďže sa priznala len Ilarovy a on nemal dar, ktorý by v tomto smere udával nejaké záruky hodnovernosti. Už len predstava, že niekto ako lord Luis G. Aerman by mal nemanželského syna, ktorý vraždí, bola neprijateľná. O tom, že by po uliciach behal Vkladač, nemohla byť ani reč, a oni boli opakovane upozornení, že je múdrejšie nehovoriť o niečom takom nahlas. A tak Komisariát oficiálne vyrukoval s teóriou, ktorá nemala s pravdou takmer nič spoločné. Brochan bol vraj vyšinitý blázon

a Prázdný, ktorý nejako napodobnil konanie vrahyne Eleny Tarmin. K takémuto činu istotne prispeli aj samotní novinári, nakoľko o Elene Tarmin písali príliš detailne a viac, než bolo zdravé.

Našťastie Fred nebol rovnaký tupec ako riaditeľ, neskôr vyhľadal Noema a snažil sa s nimi na prípade spolupracovať. Hoci neoficiálne a potajme, inak by dostal padáka. Ale ako im povedal, ak umrie aj starý Aerman, poletí tak či tak.

„Odkedy si tu?“ spýtal sa Ilar Noema, ktorý aj naďalej prechádzal pohľadom z mapy na tabuľu a späť.

„Od piatej. Nemohol som spať.“

„Keď budeš unavený, nikomu a ničomu to nepomôže, Noe.“

„Volal som s Fredom z Komisariátu. Colbert Angus Lambert je oficiálne mŕtvy už tridsaťosem rokov a v meste nežije ani jeden človek menom Brochan, o ktorom by sme vedeli. Ani jeden!“ tresol dlaňou po doske stola a zamračil sa na mapu. „Niekde svojho otca musí držať. Možno tam, kde Nicholasa. V tej chatrči, ktorú videl Hugo. Povedal, že okolo boli lúky, ale nevidel poriadne cez okná, čo znamená, že niekde ďalej mohol byť pokojne aj les.“

Noe podišiel k mape a nespúšťal z nej zrak. Ilar pozoroval jeho sústredenie a plamienky odhodlania, čo mu horeli v očiach. S ľútosťou si uvedomil, že on také zanievanie pre vec necítil už celé roky. Ak vôbec niekedy.

„V každom prípade to miesto musí byť dostatočne vzdialené od akýchkoľvek obydľí vrátane vidieckych usadlostí a sedliackych fariem. Vyznačil som niekoľko bodov v blízkosti mesta, ktoré by zodpovedali popisu, a kde to Komisariát ešte neprehľadal. Najbližšie miesto sa nachádza pol dňa jazdy kočom,“ pokračoval Noe.

„Príliš ďaleko,“ odvetil mu Ilar a tiež sa zahľadel na mapu. „Zamerajme sa na tie, v ktorých blízkosti sa nachádza nejaká vlaková stanica.“

„To by neriskoval. Vlakom chodí primnoho ľudí, a to znamená priveľa možných svedkov.“

„Práve naopak, v dave sa stratíš.“ Ilar si pozorne prezeral miesta, ktoré Noe vyznačil, a rozmýšľal pritom, ako by to na Brochanovom mieste urobil on.

„Ale nie s rukojemníkom,“ namietol Noe.

„Pochybujem, že ho uniesol pri plnom vedomí. Možno by sme sa mali znovu vrátiť na miesto, kde som sa s ním stretol. Koniec koncov uniesol ho práve odtiaľ.“

„Boli sme tam už trikrát, Ilar, a Komisariát prehľadal okolie v okruhu desiatich míľ. Nikde žiadna chatrč, len kopa fariem.“

„A napriek tomu ich nikto nevidel,“ zamyslel sa Ilar nahlas. „Takže nevieme nič nové a nemáme sa čoho chytiť. Od únosu Luisa G. Aermana prešlo osemnásť dní. Nicholasa držal nažive sedemnásť. Sedemnásť dní za sedemnásť rokov. Podľa Huga to Brochan povedal Nicholasovi pred smrťou. Otázkou je, čo myslel tými sedemnástimi rokmi. A čo to znamená pre Luisa G. Aermana.“

„Sedemnásť rokov žil Colbert v Pomocnej dlani. Nafingoval svoju smrť v čase, keď sa narodil Nicholas. Ale aj tak mi to nedáva zmysel. Tých sedemnásť rokov, ktoré tam Colbert strávil, neboli Nicholasova vina. Nebol ani na svete. V každom prípade starý Aerman Colbertu odvrhol, keď mal tri roky. Podľa mestskej matriky a dátumu narodenia by mal dnes Colbert štyridsaťjeden. Možno svojho otca nechá nažive štyridsaťjeden dní. Alebo aspoň tridsaťosem.“

„Kde je vlastne Hugo?“ spýtal sa Ilar, aby aspoň na chvíľu zmenil tému. Colbert, Brochan či Vkladač. Ten chlap im zaberá mnoho času a neprináša nijaký zisk. Ilar však dúfal, že ho chytia. Brochan im mohol priniesť niečo lepšie než peniaze, a to renomé. Čím lepšie meno si vybudujú, tým viac klientov sa k nim poženie a tým väčší bude ich zisk.

„Išiel zohnať nejaký obed. Je jediný, kto sa odváži von. Ten článok v ženskom magazíne nám to poriadne poslal, Ilar. Myslel som, že po pár dňoch upadne do zabudnutia, ale je to zo dňa na deň horšie. Sofia dnes ráno vyhodila päť žien, ktoré prišli požiadať o pomoc pri takých sprostostiach, že to ani nestojí za zmienku. Jednu z nich musela doslova vystrčiť von, tak veľmi sa sem snažila dostať.“

„Neprišiel si sem o piatej len kvôli slabému spánku, všakže?“ Ilar neskrýval pobavenie. Noe sa dokázal postaviť vrahovi, ale skupina otravných žien ho zrejme desila.

„Včera ma jedna z nich takmer zhodila zo schodov, kým sa mi snažila do kabáta napchať lístok so svojou adresou. To nie je normálne, Ilar. Nie je normálne, aby...“

„Aby ťa niekto uháňal?“

„Aby sa ženy takto správali.“

Ilarovi to prekážalo takmer rovnako ako Noemovi. Na rozdiel od neho bol ale na podobné situácie zvyknutý. Ženy ho uháňali dávno predtým, než vyšiel ten článok, zmenila sa len intenzita.

„Sú to staršie ženy a my sme možno ich posledná nádej na vydaj. Musia sa chopiť každej príležitosti, Noe.“

„To nám veľmi nelichotí.“

„Tiež sú medzi nimi také, ktoré majú manželov a chcú sa s tebou len vyspať. Lepšie?“

Noe prevrátil oči a radšej sa znovu zahľadel na mapu. „Aspoňže Huga nechajú na pokoji,“ povedal už napoly neprítomne.

„Len preto, že sa ho boja dotknúť. Byť Smrtič má v týchto dňoch aj výhody.“

„To teda má,“ ozvalo sa od dverí a obaja na mieste poskočili. Ani jeden nepočul Huga prichádzať. A to v jednej ruke držal masťové papierové vrečko a druhou sa opieral o kostenú palicu.

Ilar si to všímal čoraz častejšie. Akoby vymenil svoju schopnosť rýchlo sa vytratiť, o ktorú prišiel spolu s plne funkčnou nohou, za zručnosť potichu sa niekam prikradnúť. A bol v tom čoraz lepší.

„Takže? Už ste na niečo prišli?“ spýtal sa a zazubil sa na nich, akoby dosiahol presne to, čo chcel.

„Na nič nové,“ povedal Noe, zatiaľ čo Ilar zabodol do vyznačených okruhov na mape tri špendlíky.

„Začal by som tu,“ navrhol.

Hugo hodil vrečko s jedlom na stôl a podišiel k bratom. „To bude trvať poriadne dlho. A vyžadovať si veľa chôdze,“ zahundral a pozrel na nich. „Myslím, že sa toho nezúčastním.“

„Dám ti pár chlapov, Noe. Takých, čo pre mňa pracujú už roky a ktorým môžeme veriť,“ navrhol Ilar.

Noe si spomenul na jedného z Ilarových chlapov, s ktorým sa stretol v štvrti Prázdných. Bol od Noema o hlavu vyšší, na tvári mal tetovanie dýky a stiskom ruky mu takmer polámal kosti. „Bude medzi nimi aj Richard?“

„Ten mi pomáha s inými vecami. A nie je to zamestnanec. Je to moja rodina a priateľ.“

Rodina. Iste, pomyslel si Noe. Ilar mu vysvetlil, že Richard je bratranec jeho mŕtvej ženy Annory, ktorú nikomu z rodiny nepredstavil a nikto z nich ju nepoznal. No zarazilo ho slovo priateľ. Richard bol Prázdny. Noe proti nim nič nemal, ale nevedel si predstaviť, ako by sa mohol s niekým z nich spriatelieť. Netušil, ako si ich Ilar získal na svoju stranu, ale považoval to za jeden z jeho najväčších úspechov. Nahlas by to, samozrejme, nikdy nepovedal.

„Ja sa pôjdem pozrieť do mestského registra,“ navrhol Hugo a vytrhol ho zo zamyslenia.

„Načo? Všetko, čo mali o Colbertovi, už máme aj my.“ *A keby si si prečítal zložku k prípadu, vedel by si to,* dodal Noe už len v duchu.

„Skôr mi napadlo, či sa u nich niekto nevypytoval na obeť. Keď chcete niekoho zabiť, musíte predsa zistiť, kde býva.“

„Brochan je z Norgolu, Hugo. Mohol ich pozorovať po celý čas. Skrývať sa a čakať na vhodnú chvíľu.“

„A mohol z mesta pokojne odísť a vrátiť sa sem len preto, aby ich zabil. Ak by som ja skočil zo strechy a predstieral svoju smrť, rozhodne by som tu nezostal a neriskoval, že ma niekto náhodou uvidí a spozná.“

„Tie vraždy musel plánovať roky.“

„Ale začal s nimi len pred pár mesiacmi. Za to, že sa tam pôjdem opýtať, predsa nič nedám. Navyše aj tak nemám čo robiť.“

Noe mal dojem, že sa s Hugom háda o celkom zjavných veciach. Jediný dôvod, pre ktorý kontroloval intenzitu svojho hlasu, bola skutočnosť, že ho o to Ilar za posledný mesiac niekoľkokrát požiadal. *Neproprovokuj Huga zbytočne, nepoučuj ho. On na to musí prísť sám*, spomenul si na Ilarove slová. *Nuž dobre, tak nech si na to príde sám*. „Rob, ako uznáš za vhodné, Hugo.“

„A ešte mi napadlo,“ pokračoval Hugo. „Tá chatrč, ktorú hľadáme. Nemohlo by to byť nejaké miesto, ktoré pozná? Ku ktorému má vzťah? Ak by som chcel niekoho zabiť, najprv by som vyberal z miest, ktoré poznám a ktoré sú vhodné na to, čo sa chystám urobiť,“ zamýšľal sa nahlas a mal pritom taký pokojný a sústredený výraz, až si Noe pomyslel, že to nie je celkom normálne. Napriek tomu sa tentoraz uberal správnym smerom. „Nemohla by patriť Aermanovi? Alebo sa nachádzať na pozemkoch jeho matky?“

„Tiež mi to napadlo,“ priznal Noe. *Takmer hneď, ako si mi o tej chatrči povedal*. „Vyžiadal som si zoznam Aermanovho majetku, ale jeho právnik mi ho odmietol dať. Potrebuje na to Aermanov súhlas, ktorý, celkom logicky, nemôže získať. Povedal mi, že v takomto prípade by potreboval splnomocnenie od potenciálneho dediča, ktorým sa po Nicholasovej smrti stala sestra starého Aermana. Tá ho ale odmieta vydať. Vraj nebude rozhodovať za svojho brata. Z úcty k nemu. Myslím, že by jej celkom vyhovovalo, keby sme ho nenašli skôr, než umrie.“

„A čo Colbertova matka?“

„Podarilo sa mi zistiť, že potom, čo umrela, prešiel majetok na jej strýka Francisa Lamberta. Ten údajne všetko predal a odišiel do zámoria. Zohnal som nejakú adresu v Rakse. To je v Diasinte. Zrejme sa rozhodol pre exotické podnebie. Poslal som mu list, ale nemyslím, že sa k nemu dostane skôr než o polroka. Pri veľkom šťastí tak o tri mesiace, a to už bude starý Aerman dávno po smrti.“

„Doriti,“ zašomral Hugo. „Ako dlho potrvá, kým sa prevalí, že Luis G. Aerman zmizol?“

„Komisariát sa to bude snažiť udržať v tajnosti čo najdlhšie. Čo znamená najviac ešte pár dní,“ odpovedal Noe.

„Alebo ani toľko,“ povedal Ilar. „Amanda mi poslala telegram. Má pre nás nejaké nové informácie.“

Noe si spomenul na kyprú sekretárku, ktorá mu neraz venovala znechutený pohľad. No odkedy pracoval s Ilarom, mala preňho len vládny úsmev. „Kedy mi môžeš dať tých chlapov, Ilar? Mal by som začať čím skôr.“

„Niektorí by mohli prísť do polhodiny, ale kým sa zídu všetci... počítam, že tak do troch hodín by tu mohli byť aj poslední. Ak ti stačia desiati. Ja zatiaľ zjdem za Amandou. Niečo nové v prípade Berfort?“

„Tu máš.“ Noe podal Ilarovi nie príliš hrubú zložku a vzápätí aj malú krabičku. Ilar ju otvoril a potom naňho uznanlivo pozrel.

„To bolo rýchle. Ten prípad sme vzali len pred dvomi dňami.“

Noe mu musel dať za pravdu. Ani on nepredpokladal, že dedičný snubný prsteň rodiny Berfortovcov nájde tak rýchlo. Čiastočne si myslel, že ho nenájde nikdy. Zlato sa dalo roztaviť, drahé kamene predať. Okrem toho tu bol čierny trh a celá kopa naoko poctivých obchodníkov so šperkami.

„Bolo to ľahké. Alebo by som skôr mohol povedať, že som mal šťastie. Ten snubný prsteň ukradol Viktorovi Berfortovi jeho brat Grant. Má dlhy v kartách. Rovnako ako Hugo,“ významne pozrel na najmladšieho brata, ktorý jeho pohľad rovnako významne ignoroval. „Keď som išiel za Berfortom, stretol som Granta medzi dverami. Neustrážil si myšlienky.“

Noe si spomenul, ako mladíkovi sľúbil, že ho neprezradí, ak prsteň získa naspäť. Grant svoj sľub splnil a Noe mal v pláne urobiť to isté. Bol rozhodnutý, že on Viktorovi Berfortovi nepovie, kto prsteň ukradol. Povie mu to Ilar.

„Dva dni. Buď budeme vyzerat' ako príliš schopní, alebo to bude pôsobiť, že prípad bol priveľmi jednoduchý,“ zašomral Ilar a strčil si krabičku do vrečka. „Takmer som zabudol, Noe, mám ti pripomenúť večeru u rodičov a Hugo, tiež si na ňu pozvaný. Spolu so Sofiou.“

Ilar sa síce tváril stále rovnako, ale jeho hlas Noemovi prezradil, že sa zabáva na ich účet. „A čo ty, Ilar? Teba matka nepozvala?“ spýtal sa ho s istotou, že brat si našiel nejakú výhovorku, ako sa tomu vyhnúť.

„Ja mám, žiaľ, inú prácu.“

No to *žiaľ* vyslovil tónom, ktorý Noemovi znel viac ako *našťastie*. Odvrátil zrak od Ilara a pozrel na najmladšieho brata.

Hugo sa mračil na podlahu a pravou rukou šmátral vo vrečku. Noe vedel, čo to spôsobilo. Návšteva rodičov bola preňho vždy niečo, čo mu zaručene pokazilo náladu.

Zatiaľ čo rozmýšľal, ako mu to uľahčiť, Hugo z vrecka vytiahol list. Chvíľu naň pozeral, akoby nevedel, ako sa tam dostal. „Toto je pre teba,“ povedal po chvíli, duchom stále neprítomný.

Noe mu zobral obálku a pozrel na meno odosielateľa. „Úrad vzájomnej kontroly,“ prečítal nahlas a okamžite ju otvoril. V miestnosti sa chvíľu ozývalo len šušťanie papiera. „A kurva,“ dodal s výdychom. „Mám sa hlásiť na skúšku vzájomnej kontroly.“